

Daniel cap.2a

În Babilon preocuparea pentru aflarea viitorului era foarte intensă, iar interpretarea viselor era o metodă uzuală. Cu atât mai mult, dacă împăratul avea un vis, interpretarea acelu vis avea o importanță foarte mare. Deși preocuparea pentru aflarea viitorului și folosirea oricărei metode era interzisă de Lege, iar în Babilon interpretarea viselor era impregnată de ocultism și chiar dacă majoritatea viselor vin din deșertăciunea gândurilor, totuși ne surprinde faptul că Dumnezeu decide să îi vorbească împăratului printr-un vis. Înțelegem că Dumnezeu este Stăpân în ceruri și pe pământ, cunoaște și umple totul. El vede preocuparea din inima împăratului și ÎI RĂSPUNDE printr-un vis trimis de El. În mod cert, preocuparea împăratului cu privire la viitor era idolatră și plină de egocentrism. Totuși Dumnezeu decide să se implice în visele lui Nebucadnețar. După cum vor evolua lucrurile, vom observa că Dumnezeu orchestra din umbră un context în care să-și înalțe Numele. Dar Nebucadnețar nu este doar un pretext. În v.30, Daniel spune foarte clar că taina *i-a fost descoperită pentru ca interpretarea să fie făcută cunoscută împăratului și ca să "cunoști gândurile inimii tale."* Dumnezeu este preocupat de Nebucadnețar, de inima lui, de mântuirea lui. Însăși înălțarea numelui Său din acest capitol este o mare mărturie pentru Nebucadnețar. Dacă în cap.1 am descoperit că Dumnezeu este alături de rămășița credincioasă și în Babilon, că VREA și POATE să o mântuiască, în cap.2 descoperim că Dumnezeu este preocupat de Babilonul însuși. El nu domnește peste Babilon doar pentru a mântui rămășița, ci pentru a chema la mântuire Babilonul însuși. Dumnezeul evreilor domnește și peste neamuri, de aceea rămășița evreilor poate fi liniștită și în mijlocul neamurilor. Însă ducerea rămășiței credincioase în Babilon nu are ca scop doar mântuirea ei, ci și chemarea la mântuire a Babilonului însuși. Acest lucru este în perfectă armonie cu mandatul preoției primit de Israel. Israel a fost ales din mijlocul popoarelor, de dragul și pentru mântuirea acestora. Fără țară și fără Templu, preoția națională a lui Israel este întreruptă. Dar preoția lui Israel CONTINUĂ printre Neamuri prin mărturia celor credincioși duși în robie. Iar modul în care Dumnezeu se implică pentru a-și înalța Numele printre neamuri prin rămășița credincioasă este absolut minunat și incredibil. Dumnezeu VREA să cheme Babilonul la pocăință și pentru aceasta este gata să îi vorbească prin VIS unui împărat idolatru. Comportamentul lui Nebucadnețar arată clar că el nu avea o preocupare smerită și sinceră de a afla perspectiva lui Dumnezeu asupra viitorului. El cere în nebunia sa, ca vrăjitorii să îi spună și visul și tălmăcirea și e gata să își

omoare toți înțelepții dacă nu vor reuși să îi împlinescă cererea. Era cu adevărat un împărat *PLIN* de mândrie, îndumnezeire și cruzime. Acestui împărat Dumnezeu îi trimite un asemenea vis...Dumnezeu a făcut ca Nebucadnețar să uite visul tocmai pentru ca să apară acest context de CRIZĂ în care El să își poată înălța Numele. Criza smulge de pe buzele caldeenilor următoarele cuvinte-cheie: *nu este pe pământ niciun om care să poată arăta lucrul acesta...niciun împărat nu a cerut așa ceva...nimeni nu este în stare să-l arate înaintea împăratului decât dumnezeii a căror locuință nu este printre muritori.* Dumnezeu Își înălță Numele într-un context de criză proporțional cu dificultatea crizei. Cu cât criza este mai mare, cu atât izbăvirea adusă de El strălucește mai mult. Crizele care par IMPOSIBILE pentru muritori sunt contextele favorite ale cerului pentru înălțarea Numelui Său. Acest context părea unul absolut IMPOSIBIL pentru toți muritorii din Babilon. Din umbră, Dumnezeu orchestrează un context IMPOSIBIL. Dar care e scopul cu care El orchestrează acest context? Este scopul lui Dumnezeu ca Daniel și cei trei prieteni să piară împreună cu toți înțelepții Babilonului? Aceasta este întrebarea care s-a abătut și peste mintea lui Daniel. Desigur, noi știm deznodământul și citim relaxați pasajul. Dar Daniel era pus înaintea contextului *IMPOSIBIL* fără să știe exact ce va fi și fără să aibă din partea lui Dumnezeu vreo înștiințare prealabilă. El nu avea din partea lui Dumnezeu vreo garanție clară cu privire la acel context. Însă la fel ca în capitolul 1, la Daniel observăm cu claritate PASUL CREDINȚEI. El nu rămâne pasiv în fața acțiunii nimicitoare a împăratului. El ia inițiativa pentru a se apăra, pentru a rămâne în viață. Și inițiativa sa e plină de îndrăzneală. El merge și se înfățișează înaintea împăratului pentru a cere un timp pentru tălmăcirea vedeniei. Dar oare împăratul nu era supărat pe ceilalți înțelepți tocmai pentru că cereau TIMP? Oare Daniel nu se putea aștepta să fie decapitat de împărat imediat pentru cererea sa? Daniel a luat această inițiativă fără să aibă vreo garanție directă că împăratul îl va cruța și-i va da timpul cerut, și nici vreo garanție cerească prin care Dumnezeu îi va descoperi taina împăratului. Acțiunea lui Daniel este un act de nebunie, dar de nebunie a credinței. El a mizat că Domnul îi va da mai întâi trecere înaintea împăratului și apoi îi va descoperi visul și interpretarea sa. Oare de unde a avut Daniel acest curaj? Acțiunea are loc în al doilea an al lui Nebucadnețar. Vreau să clarificăm că acțiunea din cap.2 are loc la puțin timp după finalul cap.1. În cap.1, Nebucadnețar este încă prințul care conducea armatele tatălui său (căci este vorba de anul 3 al lui Ioachim – undeva în jurul anului 606-605). Nebucadnețar va deveni împărat puțin mai târziu, în jurul anului 605-604, iar în

cronologia babiloniană, primul an al unui împărat era considerat primul an PLIN de domnie, deci ar fi 604-603 pentru Nebucadnețar. Al doilea an ar fi 603-602, deci după finalizarea celor 3 ani de studiu menționați în cap.1. Daniel are deja experiența din cap.1. A văzut cum Dumnezeu a răspuns inițiativei credinței sale și i-a dat mai mult decât a cerut. De asemenea, nu trecuse mult timp de când el l-a impresionat pe împărat în momentul evaluării și primise o funcție înaltă. Nu în ultimul rând, primise de sus o înțelepciune specială mai ales în domeniul interpretării viselor. Toate acestea îl încurajau pe Daniel să facă pasul credinței. Nu trebuie să uităm și de modelul lui Iosif în Egipt care în mod cert a fost un ghid esențial pentru Daniel. Și Iosif a primit de la Dumnezeu interpretarea visului lui Faraon. Daniel se încredea în Dumnezeul lui Iosif. De asemenea, Daniel avea de partea sa promisiunile făcute rămășiței de Dumnezeu prin Ieremia: *Planurile Mele pentru voi, cei din Babilon, nu sunt de nenorocire, ci ca să vă dau un viitor și o nădejde.* Daniel s-a dus în Babilon ferm convins că Dumnezeu vrea să îi salveze acolo, nu să-i distrugă. Daniel a CREZUT Cuvântul vestit prin Ieremia, a crezut că Dumnezeu este de partea Sa. Acest Cuvânt se împlinise DEJA într-un mod minunat în cei 3 ani de zile petrecuți deja în Babilon. Timp de trei ani a putut să vadă cu ochii lui în fiecare zi cum Dumnezeu este cu ei și VREA s-o măntuiască. Având toate aceste resurse de partea lui, Daniel NU EZITĂ, ci face cu îndrăzneală pasul credinței. Dar ce altă opțiune avea? În cele din urmă, NU PIERDEA NIMIC. Dacă nu făcea acest pas al credinței, oricum avea să moară. Chiar dacă Cerul nu i-ar fi răspuns, deznodământul era același. Contextul de criză era construit în așa manieră încât pasul credinței era singura opțiune care-i mai rămânea. Acest lucru nu umbrește frumusețea pasului credinței din acest capitol. Multi oameni, chiar credincioși în fața unor situații de criză imposibile se lasă copleșiți, deznădăjduiesc, clachează, nu mai realizează pasul credinței. Daniel însă se avântă cu curaj înainte, joacă pe o singură carte, și se abandonează total în mâinile îndurării divine.

Ca și în capitolul 1, el nu rămâne singur. El cere celor 3 prieteni sprijin în rugăciune. Pe de o parte, se gândește și la salvarea lor, pe de altă parte și la faptul că dacă se roagă mai mulți, glasul de pe pământ se aude și mai bine sus. Ei cer de la Dumnezeu INDURARE. Vin înaintea lui Dumnezeu cu o atitudine smerită. Ei nu vin înaintea cerului ca unii care merită să fie salvați, ci ca unii care se încred în mila lui Dumnezeu față de oamenii păcătoși. Dumnezeu nu era OBLIGAT să îi salveze, dar ei nădăjduiesc în MILA fără margini a lui Dumnezeu. Un Dumnezeu plin de îndurare și milă VREA să salveze pe cei care-L cheamă, pe cei cu duhul

zdrobit și măhnit care strigă cu disperare către El. Și din nou suntem uimiți de cât de prompt și frumos este răspunul mântuitor al lui Dumnezeu. Dumnezeu răspunde cu BUCURIE pasului credinței lui Daniel. Și la fel ca în cap.1, Daniel va primi mai mult decât a cerut. El cere lui Dumnezeu o soluție concretă pentru a-și scăpa VIAȚA și primește de la Dumnezeu nu doar salvarea vieții, ci și o imensă înălțare în Babilon și privilegiul de fi martor al Său și de a înălța Numele Său printre neamuri. Descoperim în Daniel un Dumnezeu PLIN de dorința de a-i mântui pe cei din Babilon. Această mântuire generoasă nu coboară din senin pe pământ, ci DOAR ca răspuns al CREDINȚEI celor de pe pământ. Mântuirea vine de sus doar peste cel care o cheamă, doar peste cel care CREDE că Dumnezeu POATE și că Dumnezeu VREA. A crede că Dumnezeu POATE și că Dumnezeu VREA, înseamnă a-L cinsti, și a-L onora. Prin actul credinței OMUL de fapt recunoaște adevărul despre Dumnezeu, despre Atotputernicia Sa și despre mila Sa fără margini. Ne aducem aminte de versetul din Romani care spune că Avraam a crezut pe Dumnezeu și *prin aceasta i-a dat slavă*. Orice act al credinței îi dă slavă lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să fie onorat ca Dumnezeu Atotputernic și PLIN de MILĂ. De aceea se grăbește să răspundă celor ce se încred în El.

După ce primește descoperirea, Daniel binecuvintează pe Dumnezeul părinților lui. Lauda nu are în vedere doar salvarea sa. Cu alte cuvinte, Daniel nu îl laudă doar pentru că l-a salvat. El îl laudă pe Domnul și în lumina descoperirii pe care a primit-o. Nu doar salvarea sa e sursa laudei sale, ci și măreția lui Dumnezeu. De fapt, dacă ne uităm atent în conținutul benedicției, vedem că principala sursă a laudei este măreția lui Dumnezeu. Daniel îl laudă pe Domnul pentru că ale Lui sunt PUTEREA și INȚELEPCIUNEA. Și Daniel dezvoltă în continuare cele două atribute divine. Puterea lui Dumnezeu se vede în faptul că *El schimbă timpurile și evenimentele, El dă jos pe împărați și ridică pe împărați*. Este vorba de puterea lui Dumnezeu de a interveni în istorie. Daniel este fascinat de CONȚINUTUL visului împăratului și de interpretarea sa. El nu este bucuros doar de faptul că a primit mesajul cerut, ci și de însuși conținutul acestuia. Ba mai mult, Daniel pare mai încântat de conținutul mesajului decât de efectul salvator al acestuia pentru el și prietenii lui. Cu alte cuvinte, Daniel nu a înțeles din vedenie/vis că Dumnezeul său doar știe dinainte istoria omenirii, ci că El este Cel care o controlează, care-i hotărăște cursul. El este suveran în istorie. El schimbă istoria, El ridică și coboară pe împărați. Dincolo de truda oamenilor de a obține puterea, de diversele cauze ce

acționează în planul concret, vizibil al istoriei, în spatele cortinei este Dumnezeu cerurilor care decide schimbările de pe scena lumii după planul Său, după voia Sa, după înțelepciunea Sa. Toate cele patru împărații din visul lui Nebucadnețar fac parte din planul lui Dumnezeu, și sunt ridicate de Acesta conform planului Său. Prima parte din benedicția lui Daniel pune în cuvinte o temă centrală din carte și anume, tema suveranității lui Dumnezeu în istorie. Ea va fi reformulată și sub alte forme în capitolele ce urmează. În cap.4 vom găsi expresia: *El domnește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea*. Chiar dacă lumea este moartă în păcat, zace în cel rău și e stăpânită de cel rău și oamenii aleg să nu facă voia lui Dumnezeu în viața lor, cu toate acestea, Dumnezeu STĂPÂNEȘTE peste împărăția oamenilor. În cap.4 vom descoperi că exista un for ceresc care DECIDE asupra împăraților și împărățiilor ce vor veni peste pământ. Desigur, rațiunile acestui for sunt departe de noi ca cerul de pământ. Deși nu vom putea pricepe RAȚIUNEA prin care Dumnezeu stăpânește peste împărăția oamenilor, ne vom putea bucura de liniște și pace că El este Cel ce stăpânește și că o face după un plan și o înțelepciune desăvârșită. Indiferent de întunericul care se abate pe pământ, Dumnezeu este Cel ce domnește. El stă liniștit, demn și plin de pace pe tron privind cum planul Său se împlinește, cum ceea ce a scris mai dinainte se realizează, cum istoria înaintează conform planului spre finalul plin de glorie al împărăției mesianice. Daniel laudă nu doar puterea lui Dumnezeu, ci și înțelepciunea Lui. Probabil că el vede și ceva din înțelepciunea cu care El stăpânește peste împărăția oamenilor. Această înțelepciune este evidentă din pricina finalului istoriei, care este unul glorios și plin de laudă. Înțelepciunea lui Dumnezeu este explicată în benedicție prin faptul că este sursa înțelepciunii oamenilor: *El dă înțelepciune înțelepților și cunoștință celor care cunosc priceperea. El descoperă cele adânci și ascunse, El cunoaște ce este în întuneric și lumina locuiește cu El...Tu ne-ai descoperit taina împăratului...* Observăm că Daniel acorda mai multă atenție temei înțelepciunii divine. Chiar la începutul benedicției, înțelepciunea este plasată înaintea puterii. Daniel este uimit în primul rând de înțelepciunea lui Dumnezeu, de înțelepciunea cu care El schimbă vremurile și împrejurările, de înțelepciunea cu care orchestrează însuși acest context, de faptul că El este sursa înțelepciunii înțelepților, de faptul că El i-a dat înțelepciune. Este interesantă paralela dintre v.20 și v.23. În v.20, Daniel laudă înțelepciunea și puterea divină, ca apoi să îi mulțumească lui Dumnezeu că i-a dat înțelepciune și putere și i-a făcut cunoscută taina împăratului. Înțelegem că Dumnezeu i-a dat lui Daniel

înțelepciune. Dar cum i-a dat putere? Oare puterea sa în acel context nu izvora din înțelepciunea primită? Intre înțelepciune și putere este în mod evident o legătură, și în pasajul de față, înțelepciunea pare să preceadă puterea și să fie chiar sursă a puterii. Faptul că Daniel laudă înțelepciunea divină și recunoaște că Domnul este sursa înțelepților, îl va ajuta să rămână smerit în contextul de față. Daniel înțelege că este un simplu vas prin care Dumnezeu a ales să lucreze și Sursa înțelepciunii și oricărui lucru este Dumnezeu. De aceea, doar lui Dumnezeu i se cuvine toata lauda și cinstea! La întrebarea împăratului: Ești tu în stare să-mi faci cunoscut visul și interpretarea...? Daniel răspunde atât de frumos, amintindu-ne de Iosif de altă data (*nu eu, ci Dumnezeu..*) : *Ințeleptii nu pot descoperi această taină...Dar este în ceruri un Dumnezeu...si mie taina aceasta mi-a fost descoperită nu printr-o înțelepciune pe care o am eu mai mult decat orice vietuitor, ci pentru ca interpretarea sa fie făcută cunoscută împăratului...*(mentionez cu aceasta ocazie ca folosesc pentru citatele din Biblie varianta literală de traducere...).